

Στην Ηλιάννα

*Όνειρα νιόνυφα! Δεν τ' απαρνιέται ο χρόνος
Και στο χνούδι του βρίζουν την εικόνα τους.*

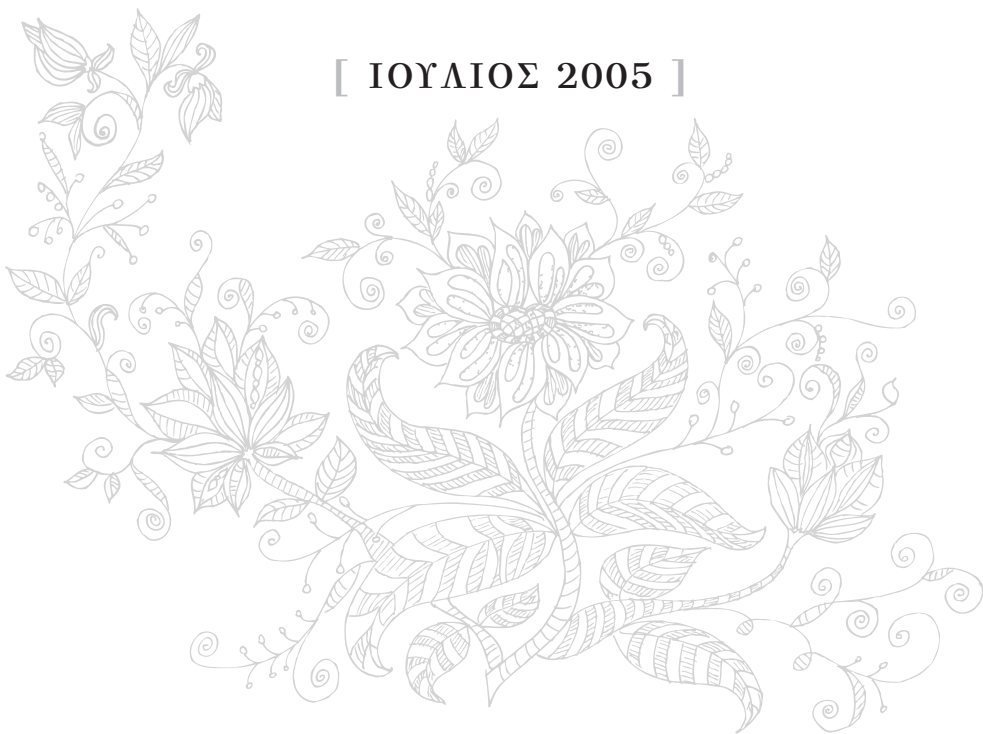
Οδυσσέας Ελύτης, «Αιθρίες»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΙΟΥΛΙΟΣ 2005.....	11
ΜΙΑ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΝΩΡΙΤΕΡΑ	17
ΣΟΝΙΑ 1977-1990.....	25
Η προδοσία	
ΦΩΤΕΙΝΗ 1990-2002.....	165
Η απαντοχή	
ΚΑΙΤΗ 2002-2005.....	309
Ο εφιάλτης	
ΕΠΙΛΟΓΟΣ.....	411



[ΙΟΥΛΙΟΣ 2005]





«**ΒΑΡΙΑ ΚΑΤΑΡΑ** έχει αυτή η οικογένεια...» μουρμούραγε μέσα απ' τα δόντια του ο ιατροδικαστής Μιχάλης Γερατζής καθώς οδηγούσε προς το ακαρνανικό χωριουδάκι, παρασυρμένος από τα συναισθήματά του και αγνοώντας την επιστημονική του σκέψη, που απέκλειε κατάρες και συναφείς δεισιδαιμονίες. Έφτασε στον τόπο του εγκλήματος τη στιγμή που κατέβαινε από το περιπολικό και ο αξιωματικός της Ασφάλειας. Οι δυο άντρες αντάλλαξαν μια τυπική χειραψία και, αποφεύγοντας ο ένας το βλέμμα του άλλου, κατευθύνθηκαν προς το παλιό αρχοντικό, που έστεκε αλαζονικό αλλά αποκαμωμένο μες στο λιοπύρι του Ιουλίου. Είχε μια αποπνικτική λάβα εκείνο το απομεσήμερο, η περιοχή ήταν γνωστή ως ένα από τα πιο ζεστά μέρη της χώρας.

Έσπρωξαν τη βαριά πόρτα της αυλής, που υποχώρησε απρόθυμα γδέρνοντας τ' αυτιά τους με το κακόφωνο τρίξιμό της, εντυπωσιακή, επιβλητική και καταφαγωμένη από τη σκουριά, και προχώρησαν αμίλητοι στο πέτρινο δρομάκι του κήπου, έχοντας τα μάτια τους καρφωμένα στο μισοσκότεινο άνοιγμα της εξώπορτας μπροστά τους και ανυπομονώντας να διακρίνουν κατιτίς στο εσωτερικό του. Ανέβηκαν βιαστικά

τα μαρμάρινα σκαλοπάτια, διέσχισαν σχεδόν ταυτόχρονα το κατώφλι και θαμπωμένοι ακόμα από την αντηλιά έκαναν προσπάθεια να ξεχωρίσουν τον άψυχο όγκο, σωριασμένο καταμεσής στον προθάλαμο του ισογείου. Όρμησαν προς τα κει, αλλά με έναν μηχανικό επαγγελματικό συντονισμό σταμάτησαν κι οι δύο ένα βήμα απόσταση πριν από το θύμα και περιεργάστηκαν με τα μάτια το χώρο γύρω τους. Το μάρμαρο της επιβλητικής εσωτερικής σκάλας στα αριστερά τους αντανακλούσε το φως που τρύπωνε μέσα από τα κλειστά καφασωτά παράθυρα κι από την ανοιχτή εξώπορτα, με μια γαλακτερή θαμπάδα. Από τον πάνω όροφο, στην κορυφή της σκάλας, έφτανε στ' αυτιά τους ένα πνιχτό μοιρολόι. Οι άντρες της Σήμανσης είχαν ήδη φτάσει κι έπαιρναν αποτυπώματα.

Ο ιατροδικαστής γονάτισε για να κάνει την αυτοψία, ενώ το αίμα είχε στραγγίξει από το πρόσωπό του. Συνέχισε τη δουλειά του με σταθερές, επαγγελματικές κινήσεις, αλλά χοντροί κόμποι ιδρώτα στο μέτωπο πρόδιδαν τη βαθιά ταραχή του. Η φωνή του ακούστηκε βραχνή όταν ανακοίνωσε το προφανές αίτιο του θανάτου:

«Θανατηφόρο τραύμα από σφαίρα στην ινιακή χώρα, στη βάση του κρανίου. Ακαριαίος θάνατος». Γύρισε προς τον αξιωματικό με ύφος σφιγμένο. «Δουλειά επαγγελματία», κατέληξε.

Για πρώτη φορά απ' τη στιγμή που έφτασαν, κοιτάχτηκαν οι δυο τους καταπρόσωπο. Το παρελθόν έστεκε ανάμεσά τους ύπουλο και σκοτεινό. Το θύμα το ήξεραν. Είναι μικρός ο κόσμος στην επαρχία.

Τούτη η υπόθεση τους πάγωνε μολονότι είχαν δει πολλά τα μάτια τους τόσα χρόνια. Η απειλή που πλανιόταν τώρα στην ατμόσφαιρα είχε φύση πρωτόγνωρη και πρωτόγονη.

Την ένιωθαν να τους περιπαίζει πάνω απ' τα κεφάλια τους, να βαραίνει σιγά-σιγά και να σκάει στον πάτο της ψυχής τους σφυρίζοντας: «Χαϊβάνια!!!...». Τινάχτηκαν κι οι δυο αλαφιασμένοι προς την κατεύθυνση του μικρού νεκροταφείου, λίγα εκατόμετρα παραπέρα. Είχαν την ίδια απόκοσμη αίσθηση... από κει ερχόταν ο συριγμός. Κι αν μεταφέρονταν εκείνη τη στιγμή εκεί πέρα, αν κάποια υπερφυσική δύναμη μπορούσε να πραγματοποιήσει αυτή τη στιγμιαία μετάβαση, κι αν ήταν οι δυο τους λίγο... ας πούμε, αλαφροϊσκιωτοι, μπορεί να έβλεπαν το εκτόπλασμα που έρρεε από το μνήμα με χαραγμένο πάνω του το όνομα «Ρεβέκκα Γκίγη».

[ΜΙΑ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΝΩΡΙΤΕΡΑ]





ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΒΡΑΔΑΚΙ του Ιουλίου, η ευλογημένη ηρεμία που επικρατούσε στο κέντρο της Αθήνας επ' ουδενί προμηνούσε πως σε λίγο ένας επαγγελματίας δολοφόνος θα έπαιρνε την εντολή να εκτελέσει τον κάτοικο ενός ακαρνανικού χωριού μία εβδομάδα μετά. Και φυσικά, καμία από τις τρεις γυναίκες που σιγομιλούσαν καθισμένες στο αμερικάνικο καφέ της οδού Κοραή με τα κεφάλια τους σχεδόν ν' ακουμπούν, λες κι έσκυβαν πάνω από πηγάδι, δεν μπορούσε να φανταστεί πως κάποια απ' αυτές θα έδινε την εντολή της δολοφονίας σε λίγη ώρα. Καμία από τις τρεις αυτές γυναίκες δεν υποψιαζόταν πως, όπου να 'ναι, η μοίρα θα έδινε το τέλος που εκείνη είχε ορίσει στο δράμα που είχε ξεκινήσει κάπου τριάντα χρόνια νωρίτερα και θέρισε τις ζωές τους. Για την ώρα, η κουβέντα τους είχε τόνο εμπιστευτικό αλλά χαλαρό.

«Πρώτη φορά θα πάω σε ντετέκτιβ, με ανατριχιάζει η ιδέα. Ελπίζω να μη μου ζητήσει μια περιουσία».

«Εγώ είμαι κάθετη, το βρίσκω νοσηρό. Ξανασκέψου το».

«Μην την αποθαρρύνεις τώρα που το αποφάσισε. Άσ' τη, μήπως και βρει άκρη στην υπόθεσή της».

«Καλά λέει, νοσηρό είναι, αξιολύπητο, αλλά εδώ που έφτασα δεν κάνω πίσω».

«Όπως νομίζεις».

«Έχεις καθόλου υπόψη σου τα κόστη; Στη συνάδελφό σου πόσο στοίχισε;»

«Της είχε προτείνει το κασετοφωνάκι, που είναι η πιο οικονομική λύση. Το κολλάς κάτω απ' το κάθισμα του αυτοκινήτου και γράφει για τρεις ώρες. Της είπε πως, απ' την εμπειρία του, το πρώτο πράγμα που κάνει ο ύποπτος μόλις μπει στο αυτοκίνητό του είναι το πονηρό τηλεφώνημα».

«Και το χρησιμοποίησε;»

«Όχι, είναι ψείρας ο δικός της με το αυτοκίνητό του. Φοβόταν ότι θα το 'βρισκε».

«Τι ώρα έχεις το ραντεβού;»

«Στις εννιά. Σε μισή ώρα».

Τρεις γυναίκες τόσο διαφορετικές, που χωρίς να το ξέρουν μοιράζονταν την ίδια κύρια παράμετρο σ' ένα πολυτάραχο παρελθόν γεμάτο αγκάθια. Κι η καθεμιά το είχε βιώσει όπως της προέκυψε. Ή όπως της άξιζε. Η Φωτεινή, η Καίτη, η Σόνια... βίοι που μπλέχτηκαν στο υφάδι μιας παρανοϊκής, σιχαμερής αράχνης.



Η Φωτεινή ήπιε μια γουλιά από τον καφέ της και μάζεψε με το πόδι κοντά-κοντά τις τσάντες που είχε ακουμπήσει κάτω. Είχε αξιοποιήσει πλήρως τις ευκαιρίες των εκπτώσεων, μέχρι και χειμωνιάτικο παλτό πήρε μες στο κατακαλόκαιρο. Όλο το χειμώνα μάζευε το πενιχρό της κομπόδεμα, το μυστικό κονδύλι, το «κονδύλι της χαράς», όπως το 'λεγε, και το καλοκαίρι, την περίοδο των εκπτώσεων, ερχόταν από το χωριό, φορτωνόταν στην κουνιάδα της, την Καίτη, στην Αγία Παρασκευή κι εξοπλιζόταν κοφοχρονιά για ένα δωδεκάμηνο. Στην

υπηρεσία όπου δούλευε στο Αγρίνιο, μπορεί να μην έπιανε πουλιά στον αέρα, ήταν όμως ενδυματολογικά η πιο ενημερωμένη. Πενηντάρα, στέρηη κατασκευή, μέτρια σε όλα της, ύψος, βάρος, γοητεία, νόηση, αλλά άξια και πρακτική. Δεν θα 'χε παράπονο απ' τη ζωή αν δεν της είχε προδιαγράψει η μοίρα το βαρίδι που την τραβούσε πίσω. Ένα βήμα μπροστά εκείνη, δύο βήματα πίσω την έσερνε το βαρίδι. Θεέ, εκεί ψηλά που στέκει, δεν βλέπεις; Κάνε κάτι!

Γύρισε στην Καίτη, που κοιτάζε το ρολόι της. Ούτε το Ρόλεξ ούτε τα χορταστικά στρώματα λίπους που την περιτύλιγαν ήταν ικανά να καλύψουν τα πληγωμένα της αισθήματα. Η απελπισία θόλωνε το βλέμμα της καθώς το έστρεφε στη Σόνια, που είχε αρχίσει να διηγείται, με τον χαρακτηριστικό εκφραστικό της τρόπο, τα καθέκαστα της απογευματινής σύσκεψης στο κανάλι όπου δούλευε:

«...Και μπαίνει επιτέλους ο διευθυντής μου κι αρχίζει να χαιρετάει έναν-έναν τους πελάτες και “καλώς ήρθατε” στο διευθυντή μάρκετινγκ και “πώς είστε” στον υπεύθυνο δημοσίων σχέσεων και, με τη φόρα που είχε πάρει, χαιρετάει μ' ένα “χαίρω πολύ” και το βοηθό μου. Τον πέρασε για πελάτη, βλέπετε, ο άσχετος... Ούτε τους ίδιους του τους υπαλλήλους δεν έχει μπει στον κόπο να γνωρίσει...»

Απαξίωσε τη δουλειά της, αλλά την εκτιμούσε κιόλας. Ήταν υπεύθυνη προγράμματος στο κανάλι και, χωρίς να το ομολογεί, προσδιόριζε την κοινωνική της υπόσταση μέσα απ' αυτό το πρίσμα. Κάπως νεότερη και σαφώς ωραιότερη από τις άλλες δύο, είχε ένα νοήμον πρόσωπο, ντελικάτα άκρα και δυο μάτια όπου ο ευαίσθητος παρατηρητής διάβαζε την ψυχή της: μια βιογραφία σημαδεμένη από πυρωμένο σίδηρο.

Η σύζυγος, η αδερφή, η ερωμένη... σε μια συνέντευξη που μόνο μια διαβολική μοίρα μπορούσε να κανονίσει. Γυναίκες

που η καθεμία δεν φανταζόταν το ρόλο που έπαιζαν ή θα έπαιζαν οι άλλες δύο στη ζωή της.



Η μία από τις τρεις γυναίκες σηκώθηκε στις εννιά παρά δέκα, μάζεψε την τσάντα της, είτε «ευχηθείτε μου καλή τύχη» στις άλλες δύο και κατευθύνθηκε προς τα πάνω. Το ραντεβού της ήταν στην Ιπποκράτους, δίπλα. Έφτασε στο νούμερο που έψαχνε, έριξε μια-δυο ματιές γύρω της διστακτικά και τελικά έσπρωξε τη μισάνοιχτη σιδερένια πόρτα και χώθηκε στο εσωτερικό της, μορφάζοντας καθώς την πήρε η χαρακτηριστική μπόχα του παλιού κτιρίου.

Κοντοστάθηκε στην έρημη είσοδο, αβέβαιη για την απόφαση που είχε πάρει να επιστρατεύσει ιδιωτικό ντετέκτιβ, κοίταξε το αρχαίο σιδερόφρακτο ασανσέρ, που δεν της γέμιζε το μάτι, και κατευθύνθηκε προς τη σκάλα ακροπατώντας σαν ένοχη. Στον τρίτο ήταν το γραφείο του ντετέκτιβ, το 311, της είχε πει στο τηλέφωνο. Τα φίνα μαλακά μοκασίνια της με τη λαστιχένια σόλα έπνιγαν τα βήματά της πάνω στα πολυκαιρισμένα μαρμάρινα σκαλοπάτια κι έσπερναν, θαρρείς, ροδοπέταλα πάνω στο άσπρο μάρμαρο με το ροδί, μοδάτο χρώμα τους.

Πέρασε τον πρώτο όροφο και συνέχισε προς τα πάνω στο σιωπηλό κτίριο, τυλιγμένη από την ταγκή μυρωδιά της μούχλας. Έστριψε στον κακοφωτισμένο διάδρομο κι άρχισε να ψάχνει τα νούμερα στις πόρτες. Ξεκινούσαν από δύο, όχι από τρία... να πάρει η ευχή... είχε κάνει λάθος στον όροφο. Ενώ έκανε να γυρίσει πίσω στη σκάλα, πήρε τ' αυτί της χαμηλόφωνες ομιλίες από το πιο κοντινό σ' αυτήν γραφείο, το τέταρτο στ' αριστερά του στενού διαδρόμου.

Άλλος θα το πει γυναικεία περιέργεια, άλλος, πιο αλλοπαρμένος, θα το πει μοίρα, άλλος θα το πει ένστικτο. Όπως

και να το πει κανείς, αυτό το κάτι έσπρωξε τα βήματα της γυναίκας προς το γραφείο 214. Κρατώντας την αναπνοή της, συγκέντρωσε τις αισθήσεις της στην κατεύθυνση του μουρμουρητού κι έπιασε σκόρπιες λέξεις, οι κεραίες της τε-ντώθηκαν κι έπιασε κομμένες φράσεις – το αίμα χτυπούσε στα μηνίγγια της καθώς έμπαινε στο νόημα.

«...Επαγγελματίας... δεν αστοχεί... καθαρές δουλειές... Στοιχίζει έξι μοβ το κομμάτι...»

«Θα σ' τα δώσω, αρκεί να καθαρίσεις παστρικά και όμορφα».

«Ρε, είσαι σοβαρός; Τι είμ' εγώ, τσατσά για φονιάδες;»

«Πού θα τον βρω τότε;»

«Δεν θα τον βρεις πουθενά. Θα φέρεις μεθαύριο τέτοια ώρα τους φακέλους, με τη φωτογραφία του καθενός στο φάκελό του, τα στοιχεία του, όνομα, ηλικία, διεύθυνση σπιτιού, δουλειάς και ό,τι άλλο ξέρεις, τρία χιλιάρικά σε χρησιμοποιημένα πενηντάρικα και... ξέγραψέ τον».

«Εντάξει, ραντεβού μεθαύριο στις εννιά εδώ».

«Κανένα ραντεβού. Δεν σε ξέρω, δεν με ξέρεις. Θα ρίξεις τους φακέλους κάτω απ' την πόρτα και θα φύγεις όπως ήρθες. Βλέπεις που έχει μεγάλο κενό αποκάτω;»

Η γυναίκα, με την πλάτη κολλημένη στη βρόμικη λαδομπογιά του τοίχου, χαμήλωσε το βλέμμα στη βάση της πόρτας στ' αριστερά της και τραβήχτηκε απότομα. Ήθελε να φύγει τρέχοντας, αλλά έσφιξε το κορμί της, κρατώντας την ανάσα της.

«Κοίτα, τα στοιχεία να 'ναι προσεκτικά γραμμένα, μη γίνει κάνα μπέρδεμα... τυπογραφικά καλύτερα... και η φωτογραφία καινούρια, χθεσινή που λέει ο λόγος... μη γίνει κάνα λάθος και πάει στράφι κανένας άσχετος. Πόσους φακέλους θα φέρεις;»

«Εξαρτάται πόσα κελεπούρια θα 'χουν συμμορφωθεί μέχρι αύριο».

«Άντε γεια σου, και δεν σε είδα ποτέ! Μεθαύριο δεν θα είναι κανένας εδώ, κάνε ό,τι καταλαβαίνεις... η δουλειά θέλει...»

Η γυναίκα απομακρύνθηκε βιαστικά όπως είχε έρθει, φοβισμένη αλλά αποφασισμένη. Και δεν ανέβηκε ποτέ στο γραφείο του ντετέκτιβ στον τρίτο.



Τη μεθεπομένη στις εννιά το βράδυ, παρακολούθησε, κρυμμένη στην εσοχή της πτυσσόμενης πόρτας στο κεφαλόσκαλο του δευτέρου ορόφου, τον κοντόσωμο άντρα να σπρώχνει δύο φακέλους κάτω απ' την πόρτα στο 214. Κίτρινοι, Α4... ευτυχώς κοινότατοι. Διάλεξε τον κατάλληλο απ' όσους κουβαλούσε μαζί της κι έβαλε μέσα το πακέτο των χαρτιών που είχε ετοιμάσει πολύ-πολύ σχολαστικά.

Για τον εαυτό της, η γυναίκα δεν θεωρούσε ότι είχε τον ψυχολογικό τύπο δολοφόνου. Δεν πίστευε, για παράδειγμα, ότι θα πατούσε ποτέ της ένα κουμπί για να σκοτωθούν ένα εκατομμύριο άγνωστοί της Κινέζοι, προκειμένου να κερδίσει ένα εκατομμύριο ευρώ. Δεν είχε τίποτα με τους Κινέζους. Είχε όμως έναν ανοιχτό λογαριασμό με τη ζωή.

Περίμενε να κατέβει ο άντρας τη σκάλα, πλησίασε στο γραφείο 214 με την καρδιά της να χτυπάει σαν τρελή κι έσπρωξε με κοφτές, βιαστικές κινήσεις έναν τρίτο φάκελο κάτω απ' την πόρτα.

[ΣΟΝΙΑ]
1977-1990

Η προδοσία





Δέσποζε πάνω απ' την κοιλάδα του γιγαντιαίος, θαλερός και μακάριος μες στα βαθιά του γεράματα. Ποιος να τολμήσει να τα βάλει με το γερο-πλάτανο, το δεσπότη της κοιλάδας με τις πεταλούδες; Μόνο ένα τρελο-αερικό, ένας παιχνιδιάρης τρελο-μπάτης που χόρευε ανάμεσα στα θραυφερά φυλλώματα, φέρνοντας πού και πού σκανταλιάρικα το δάχτυλο στο στόμα:

«Σσστ... ησυχία... ενοχλούνται οι πεταλούδες... σσστ... μην κουνήσει κάποια τα φτερά της τη λάδος στιγμή... σσστ... κι η κοπελιά μας έχει λουλούδια στην ψυχή... σσστ... ονειρεύεται τον καλό της... σσστ... μην ξυπνήσει απ' το γλυκό ονειρόδραμα».

Ο δεσπότης λύγισε προστατευτικά τις φυλλωσιές του για ν' αγκαλιάσει καλύτερα την κοιλάδα του και μάλωσε το άτακτο αεράκι, που γύρευε ιστορίες:

«Εκείνο που 'ναι να γίνει το 'χω καλά ορισμένο, τρελο-μπάτη, σώπαινε, φεύγα από δω. Αιντε να χαϊδέψεις του ναυτικούς σου, εδώ εγώ διαφεντεύω».

«Τη βλέπεις εκείνη τη ροδιά, ξεκούτη γέροντα; Πάω να χαϊδέψω τη μαύρη πεταλουδίτσα που ξαποσταίνει στο πιο μικρούλι ρόδι της. Θα την κάνω να κουνήσει τα φτερά της κι ύστερα θα τρέξω πάνω στη ροή των γεγονότων, να ιδώ πού θα με βγάλει».

«Εκεί που όρισα εγώ θα σε βγάλει, τρελο-αερικό. Εγώ ορίζω τις αρχικές συνθήκες κι εγώ έχω αποφασίσει και την κατάληξη».

«Πώς την ξεκινάς την ιστορία σου, γερο-ξεκούτη, πες μου».

.....
«Με τα νιάτα, τρελο-μπάτη, όπως αρχίζουν όλα. Με τα νιάτα».

«Κι εγώ θα μπω και θα σ' τα χαλάσω, γερο-δέσποτα, και να ιδώ τι θα κάνεις».

«Εγώ το 'χω γράψει το τέλος, ανόητο αερικό. Κάνε τις παλαβομάρες σου, αφού θέλεις να παίξεις. Τυχαία θα φαίνονται τα καμώματά σου, αλλά οι νόμοι θα φέρουν το αποτέλεσμα. Και τους νόμους, σου το είπα, εγώ τους ορίζω».

«Πάω να παίξω με τα νιάτα, γέρο, δεν κάθομαι ν' ακούω τις παραξενιές σου».